

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
4.Bf.227/2012/12. szám

A másodfokú bíróság a 2012. év december hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott köteles a másodfokú eljárás során felmerült 7.620 (hétezer-hatszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam javára megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság 2012. év február hó 13. napján kelt ítéletével a vádlott bűnösségét a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulat szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg, ezért őt 3 év börtönbüntetésre, mint főbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, mint mellékbüntetésre ítélte.

A törvényszék ítéletében rendelkezett a vádlott által őrizetben töltött idő a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítása felől, a bűnjelek jogi sorsáról, továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

A tárgyaláson az ügyész a fellebbezés bejelentésére 3 napi határidőt tartott fenn. A jogorvoslat megtételére nyitva álló határidőn belül - írásban - fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében.

Az elsőfokú bírósági tárgyaláson a vádlott felmentésért, míg védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében élt perorvoslattal.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak minősítette.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelve mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg a történeti tényállást. E tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól, így felülbírálatra alkalmas.

A bíróság indokolási kötelezettségének is részletesen eleget tett. A fentiekre figyelemmel a másodfokú eljárásban eltérő tényállás megállapítására nincs törvényes ok, ezért a vádlott és védője által bejelentett fellebbezés eredményre nem vezethet.

Az ügyészi álláspont szerint a bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is helyes. A bíróság a büntetés kiszabása során nem vette figyelembe kellő mértékben a cselekmény jelentős tárgyi súlyát, a vádlott büntetett előéletét, és a bűncselekmény országos elszaporodottságát. Ezért a büntetési célok érvényesülését nem szolgáló eltúlzottan enyhe büntetést alkalmazott.

Mindezekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés, valamint a közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A védő a nyilvános ülésen az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta. Előadta, hogy védence ártatlannak vallotta magát, állítása szerint a sértett ráesett egy sittkupacra, a sérülését az abban lévő üvegdarabok okozták.

A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is indítványt tett.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlannak vallotta magát, és úgy nyilatkozott, hogy a sértettel jelenleg is együtt dolgozik, barátok.

Az ügyészi és a védelmi fellebbezések is alaptalanok.

A másodfokú bíróság az ügyészi és a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének is teljességgel eleget tett.

Törvényesen járt el, amikor a vádiratban szereplő 1. és 2. számú tanúk kihallgatását nem foganatosította, figyelemmel arra, hogy az ügyész a tárgyaláson az erre vonatkozó indítványát visszavonta, és ehhez a védő is csatlakozott (tjkv. 14. oldal). A rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok a megalapozott tényállás megállapításához elegendőnek bizonyultak.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor elvetette a vádlott önellentmondó, és igazságügyi orvosszakértői véleményekkel is megcáfolt védekezését. Az ítéleti

tényállás az aggálytalan orvosszakértői véleményeken túl, a sértett, továbbá a 3. és 4. számú tanúk vallomásaira is alapítható volt.

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a vádlott érdemi védekezésének realitását - már a nyomozás során kiegészítő szakvéleményt előterjesztő - és a bíróság által elfogadott - igazságügyi orvosszakértő szakértői álláspont kétséget kizáró bizonyossággal kizárta.

A védő a nyilvános ülésen is hivatkozott arra, hogy a vádlotti állítás szerint a sértett sérülései a sittkupacra eséstől keletkeztek. Ezt a lehetőséget a szakértő kategorikusan kizárta (nyomozati irat 151. oldal kiegészítő orvosszakértői vélemény), míg a sérülés keletkezési mechanizmusa tekintetében a sértetti előadást megerősítette.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja szerint, az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki.

- a vádlott a cselekmény elkövetésekor súlyos fokú ittas állapotban volt.
- Az elkövetési eszközként felhasznált dísztőr legalább 5 cm pengehosszúságú volt.

A rendelkezésre álló iratok között elfekvő igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a vádlott elkövetéskori ittasságának foka súlyos volt (nyomozati irat 81. oldal).

Az igazságügyi orvosszakértő nyomozás során előterjesztett kiegészítő orvosszakértői véleménye szerint az elkövetési eszköznek legalább 5 cm volt a penge hosszúsága (nyomozati irat 152. oldal).

A fenti kiegészítésekkel teljeskörűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható, így a védő ez irányú fellebbezése - a Be. 351.§ (1) bekezdésében, és a 352.§ (3) bekezdésében foglalt felülmérlegelés tilalmára is figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A cselekmény jogi minősítése is törvényes, azonban a bűncselekmény jogi minősítése alapjául szolgáló indokokat a törvényszék elmulasztotta megjelölni.

E körben a másodfokú bíróság az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott a sértettet egy legalább 5 cm. pengehosszúságú díztőrrel oly módon szúrta hátba, hogy ezzel 8 napon túl gyógyuló sérülést okozott, továbbá a sértettnek a mellüreg megnyílásával közvetett életveszélyes sérülése keletkezett. A vádlott elkövetési magatartása és a bekövetkezett súlyosabb eredmény között fennáll az oksági kapcsolat.

Az elkövetés körülményeiből - így az elkövetési eszközből, a megcélzott testtájékból, a ténylegesen létrejött sérülésből, valamint a sértett és a vádlott között fennálló viszonyból - visszakövetkeztethetően, a sértettet egy ízben megszuró vádlott testi sértésre irányuló egyenes szándékkal cselekedett (Btk. 13.§ I. ford.).

A fenti körülményekre figyelemmel, a ténylegesen létrejött közvetett életveszélyes állapot, mint súlyosabb eredmény tekintetében a vádlott bűnössége az eshetőleges szándék formájában állapítható meg (Btk. 13.§ II. ford.).

Helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott testi épség elleni bűncselekményét befejezett bűncselekményként, mivel az irányadó bírói gyakorlat szerint a közvetett életveszélyes állapot létrejöttével a törvényi tényállás már a befejezettség szakába jut (Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelve, BH 1984.478.).

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során a súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel, és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonított.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy - a 2010. május 19. napjára eső elkövetési időre figyelemmel - indokolatlan az időmúlásnak enyhítő jelentőséget tulajdonítani.

Ugyanakkor téves az ügyész azon álláspontja is, miszerint a bűncselekmény országos elszaporodottsága súlyosító tényező a vádlott terhén. Ezzel szemben a Legfelsőbb Bíróság 56. számú BK véleményében írtakat is figyelembe véve az elszaporodottság csak akkor értékelhető súlyosító körülményként, ha ezt statisztikai számadatokkal lehet alátámasztani. Erre jelen ügyben nem került sor.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés - a Btk. 37. §-ára is figyelemmel - törvényes, annak súlyosítására, vagy enyhítésére nincs törvényi indok.

Az elsőfokú bíróság a 2009.évi LXXX. törvény 7.§-ával 2010. május 1. napjától hatályba lépett Btk. 38.§ (1) és (2) bekezdéseinek rendelkezéseire figyelemmel helytelenül jelölte meg a börtönbüntetést, mint *főbüntetést*.

Az elkövetéskor is már hatályban volt szabályozás szerint a büntetési rendszer büntetésekből, és mellékbüntetésekből áll, a törvény a főbüntetés terminológiát már nem használja.

Az elsőfokú bíróság nyilvánvaló elírás folytán hívta fel az ítélet indokolásában a Btk. 87.§ (1) bekezdését, mivel a büntetést nem a nevezett „enyhítő szakasz” alkalmazásával szabta ki, hanem a különös részi büntetési tételkereten belül. Továbbá téves és szintén elírás eredménye a közügyektől eltiltást megalapozó törvényhely feltüntetése, amely helyesen a Btk. 62§, és 63.§-a.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései - érdemét tekintve - törvényesek, azonban a Be. 155.§ (1) és (2) bekezdése alapján a lefoglalt dolog kiadásakor a helyes törvényi szóhasználat szerint a bíróság a lefoglalást nem „feloldja”, hanem megszünteti.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az indokolásban írt pontosításokkal a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1), és a Be. 338.§(1) bekezdésén alapulnak.

Budapest, 2012. év december hó 6. napján

Dr. Czine Ágnes
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente sk.
bíró

Az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú bíróság végzése folytán 2012. év december hó 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2012. év december hó 6. napján

Dr. Czine Ágnes
a tanács elnöke